

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΝΟΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

(Αυθεντική χειρογράφη της Α. Β. Υ. της πριγκηπίσσης Άσπασίας, χήρας του άλημονήτου βασιλέως 'Αλεξάνδρου'.

(Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»—Απαγορεύεται ή ανάδημσεισις)

X'.

‘Αλλά κι’ εκεί συνέθησαν τό ίδια.
‘Ο παπας του Τατσίου, αν κι’ αγα-
πούσε τον πρίγκηπα έξαιρετικά, δέν
δέχτηκε νά του καηη τή «μεγάλη

χάρι» που του ζήτησε.

‘Ο πρίγκηψ θύμωσε, φώναξε, φοβήρισε, αλλά δέν κατάφερε τίποτε. Κι’ έπενέθη κι’ αυτή τή φορά ή Άσπασία, για νά τον καθουχάοη και νά τον παρηγορήοη.

—Θάρρος, φιλε μου, θάρρος! του έπτε.

—Θάρρος! Αυτό είνε μιά λέξι, Μπίκα μου. ‘Ως πότε θα κά-
νουμφ κουράγιο; Δέν άντέχω πια, όμολογώ πώς δέν άντέχω.

—Δέν είπαμε, ‘Αλέξανδρε, πώς θα κάνουμε ύπομονη, ως που νάρθη ή ήμέρα που θα πραγματοποιηθούν οι πόθοι μας; Δέν μου ύποσχέθηκες πώς θα περιμένης και σύ, χωρίς διαμαρτυρίες τήν ήμέρα αυτή;

—Ναι, τό ύποσχέθηκα. Μά τώρα πια που βλέπω ότι είνε ό-
λοι έναντιον μας, πώς κανένας δέν θέλει νά μάς δη εύτυχισμέ-
νους, θσ κανώ κι’ έγώ έκείνο που πρέπει...

—Τί έννοεις, ‘Αλέξανδρε;

—‘Ω, μήν άπουχής, Μπίκα. Είνε άπλούστατο. Θα κάμω κά-
τι που θα βέση τέρμα στα βάσανά μας.

—Τί; Πρέπει νά μου τό πής.

—Θά σοϋ τό πώ και τώρα άμέσως μάλι-
στα. Νά... Θα πετάξω από πάνω μου τον τί-
τλο του πρίγκηπος. Αυτός ό τίτλος τά φταίει
όλα. ‘Ετσι, όταν λυτρωθώ από αυτόν, όταν
γίνω κι’ έγώ ένας κοινός θνητός, δέν θα
μπορέοη, κανεις πια, νά μου άρηθη νά σέ
κάμω γυναίκα μου.

—Αυτό είνε τό σχεδιό σου;

—Αυτό.

—Μιλάς σοβαρά, ‘Αλέξανδρε;

—Σοβαρότερα από κάθε άλλη φορά.

—Λοιπόν, όχι. Δέν είνε δυνατόν νά μιλάς
σοβαρά. Γιατί, αν τό έκανες αυτό που λές,
θα κατέστρεφες για πάντα τήν εύτυχία μας.

—Σ’ ένδιαφέρει τόσο ό τίτλος του πρίγκη-
πος; Θές νά γίνης πριγκηπίσσα ή άπλώς
γυναίκα μου; Σέ ρωτώ, Μπίκα...

—Δέν με ρωτάς, αγαπημένε μου, με βρί-
ζεις. Ναι, ‘Αλέξανδρε, με βρίζεις, λέγοντάς
μου τέτοια λόγια. Μοϋ μιλάς, σαν νά μη με
γνωρίζης. ‘Οχι λοιπόν, χίλιες φορές όχι, δέν
υ’ ένδιαφέρει ό τίτλος σου. Δέν έπνεθίμωσα
ποτέ νά γίνω πριγκηπίσσα, και τό ζέριες
πολύ καλά αυτό. ‘Ο πόθος μου, ό μοναδι-
κός τής ζωής μου πόθος, τό μεγάλο μου ό-
νειρο, ήταν πάντα νά γίνω ή σύτροφος τής
ζωής σου. Ναι, θα γινόμουν γυναίκα σου,
κι’ αν σκόμη ήσουν ό έχοστας των θνητών.
Κι’ αν σοϋ λέω νά μη προήδης στο διάθημα
που άπειλεις νά κάμης, πάνω στην άπελπι-
σία σου, σοϋ τό λέω από ένδιαφέρον για σέ-
να πρώτα, γιατί έξέρω τί θόρυθο θα προκα-
λέση αυτή ή πράξι σου, πόσο θα λυπηθούν οι γονείς σου, πό-
σο θα χαροϋν οι έχθροί σας. Με καταλαβαίνεις τώρα;

‘Ο ‘Αλέξανδρος έσκυψε τό κεφάλι του, χωρίς νά πη λέξι.
Τά έπιχειρήματα τής Άσπασίας Μάνου ήσαν άκαταμάχητα.
‘Η Άσπασία τον παρακολουθούσε ως τόσο με άγωνία.
—Λοιπόν; τον ρώτησε σέ λίγο, με συγκινημένη φωνή.

—Λοιπόν, άπάντησε ό ‘Αλέξανδρος, άναστενάζοντας, άς γί-
νει τό θέλημά σου. ‘Υποχωρώ, δέν έπιμένω, σταυρώνω τά χέρια
μου και περιμένο, καθηλωμένο πάνω στο σταυρό του μαρτυ-
ρίου μου. Μά πόσο θα κρατήη αυτό; Πόσο, Θεέ μου, πόσο;...

Πράγματι, τό έρωτικό μαρτύριο του ‘Αλεξάνδρου κράτησε

άρκετον καιρό άκόμα. Κι’ όχι μόνο αυτό. ‘Αλλά ποτίστηκε
στο μεταξύ και μ’ ένα σωρό πικρίες, θλίψεις κι’ άπογοητεύ-
σεις. Τά σύννεφα που είχαν μαζευτεί άπειλητικά και μαύρα,
σαν τον ‘Αθη, πάνω άπ’ τον ‘Ελληνικό θρόνο, έξέσπασαν σέ μιά
τρομερή και βίαιη καταγιάση. ‘Η ‘Ελλάς άναστατώθηκε. ‘Ο
λαός χωρίστηκε σέ δυο μερίδες. ‘Ανοιξε μεταξύ του τό άπαί-
σιο χάσμα, τό όποιο δέν «έγέμισε άκόμα με άνθη» δυστυχώς,
κατά τό στίχο του ποιητού.

‘Η πολιτική διάσταση ήταν τρομερή. ‘Επρόκειτο πλέον πε-
ρι έμφυλίου σπαραγμού, από τους άγριωτέρους. ‘Ανθρωποι έ-
θυσιάστηκαν, αίμα ‘Ελληνικό έρρευσε άδίκως. ‘Ο ‘Ελληνικός
θρόνος όρχισε νά σείεται και νά κλονίζεται. ‘Η προβέλιμεις του
πατρός του ‘Αλεξάνδρου έπραγματοπούντο, κατά τον πλέον
φρικτό τρόπο μάλιστα. Κινήματα, στάσεις, έπαναστάσεις!...

‘Ημέρες κακές, ήμέρες θλιβερές για τήν ‘Ελλάδα!...
Γεγονόστο άπαίσινα, που γίναν αιτία νά μαρανθη και τό φυλ-
λορροήη ό στέφανος τόσοσ νικών και τόσοσ θριάμβων, που
εστόλιζε τό μέτωπον τής μεγάλης πατρίδος!...

Δέν θα ένδιατριφώμην επί των γεγονότων αυτών. Είνε προ-
τιμώτερον νά μη τά θυμάται κανεις. ‘Αλλωστε, πρόκειται περι
γεγονότων γνωστών. Κι’ άκόμη ήμεις δέν γράφομε τήν πολι-
τικήν ιστορία των τελευταίων ετών. ‘Εξιστορούμην τά του ει-
δουλλία του πρίγκηπος ‘Αλεξάνδρου και τής δίδος Άσπασίας
Μάνου. Γιατί λοιπόν ν’ άναμίζωμην εδω
τήν πολιτικήν; Δέν έχει καμμίαν θέσιν
εις μιάν έρωτικήν ιστορίαν. Και αυτά τά
γεγονότα τά πολιτικά, τά άπλούτως σχε-
τιζόμενα με τήν ιστορία μας, θα τ’ άνα-
φέρωμην ξερά και θα τά παρέλθωμην έ-
πιτροχόδη.

Καλύτερα νά μη ένθυμείται κανεις.
Προτιμώτερα ή λήθη.

Εύρισκόμωμε πλέον εις τάς παραμονάς
τής πρώτης άποακρόνσεως του βασιλέ-
ως Κωνσταντίνου έξ ‘Ελλάδος. Είνε μιά
ήμέρα χαρούμηνε, γεμάτη ‘Αττικό φώς,
γεμάτη δόξαν. ‘Ολα πανηγυρίζουν. Στο
παλάτι όμωσ θρηνοϋν. Οι δρόμοι γύρω
από τό ‘Ανάκτορα είνε γεμάτοι κόσμο, κό-
μομο άλλόφρονα και βαθύτατα συγκινημέ-
νον...

‘Ο βασιλέυς Κωνσταντίνος πρόκειται
νά φύγη από τήν ‘Ελλάδα.

‘Ως πότε; Για πόσον καιρό; Κανένας
δέν ζέρει!...

‘Ο πρίγκηψ ‘Αλέξανδρος, μη φανταζό-
μενος τί πρόκειται νά συμβή, μη ύπο-
πτευόμενος τά θλιβερά γεγονότα που θα
έξετυλισσοστο ραγδαίως τήν ήμέρα αυτή,
έχει φύγει άπ’ τό πρωί με τήν δίδα Μά-
νου, για ένα μικρό περίπατο στην έξοχη.

‘Η φασαρίες του τελευταίου καιρού,
τον είχαν ένκευρσίσει.

Ποθεί τή γαλήνη, τήν ήσυχία.

Και τήν ήσυχία αυτή, μόνον στην έξοχη
του ή βρίσκει, έχοντας πλάι του τήν καλή του.

Μεσημέρι.

‘Ο πρίγκηψ ‘Αλέξανδρος υυρίζει με τήν αγαπημένη του σ’
‘Ανάκτορα. Μόλις φτάνει εκεί και βλέπει τήν άναστατώσι που
έπικρατεί, άνησυχεί.

Τί συμβαίνει λοιπόν;

‘Η καρδιά του σφίγγεται.

‘Ανεβαίνει γρήγορα-γρήγορα επάνω, για νά κατευθυνθή στο
γαρφείο του πατέρα του.

‘Ολοι τον κυττάζουν παράξενα. Πολύ περίεργα, πολύ λυπη-
μένα...

‘Η καρδιά του πρίγκηπος χτυπά, χτυπά δυνατά.

‘Ο Διάδοχος Κωνσταντίνος και ή Σοφία,
τήν εποχή του γάμου τους

"Έχει λαχανιάσει μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, αυτός ο άκουστος, ο ανατριχίλωνος στις πιο άποτες κακοποιές της Αττικής έξοχης.

"Η δεσποινίς Μάνου τον ακολουθεί ξοπίσω, ανήσυχη κι' αυτή και καταταραχμένη.

Πριν φτάσει στο γραφείο του βασιλέως ο πρίγκηψ κι' είνω περνά διάφορες αθούσες, βρισκείται άξαφνα μπρός στον πατέρα του.

"Ο βασιλεύς Κωνσταντίνος είνε χλωμός. Μάτια προσπαθεί να κρύψει την ταραχή του. "Ο Άλέξανδρος σταματά και τόν κυττάει γεμάτος άγωνία. "Θέλει να μιλήσει, θέλει να ρωτήσει, να μάθει, αλλά δεν έχει τη δύναμη.

Κάτι τόν πνίγει, κάτι τόν κάνει να φοβάται... "Ένας άδριος τρόμος τόν κατέχει.

"Η Άσπασία Μάνου στέκται κι' αυτή στη μέση της αθούσης ανήσυχη. Θά ήθελε να φύγει, ν' αποτραπηχτεί, αλλά δεν μπορεί πεία.

Κι' έπακολουθεί πλέον ή ακόλουθη σκηνή, όπως ακριβώς μάς την άφηγηθή ή πριγκήπισσα Άσπασία, κατά τ' τελευταίο της ταξείδι στην Άθήνα.

"Ο βασιλεύς Κωνσταντίνος προχώρησε προς τόν Άλέξανδρο, άπλωσε τ' χέρι του, τ' άκούμπησε στον ώμο του και τού είπε:

"Άλέξανδρε, από σήμερα είσαι βασιλεύς! "Ο Άλέξανδρος δεν πιστεύει στ' αυτά του. Νεκρική άχρότης άπλώνεται στή μορφή του.

Κυττάει τόν πατέρα του ταραχμένος, έκστατικός.

"Ναί, Άλέξανδρε, έπαναλαμβάνει με λυπημένη φωνή ή Κωνσταντίνος. Φεύγω από την Έλλάδα. Θά μείνης έσύ στο θρόνο...

"Δεν είνε δυνατόν! ψιθυρίζει κατάπληκτος ή Άλέξανδρος. Φεύγετε!

"Ναί, παιδί μου. Έτσι πρέπει να γίνει.

"Κι' ή Διάδοχος τού θρόνου;

"Θά σου τά έξηγησά έλ' αυτά κατόπιν, Άλέξανδρε, άπαντά ή βασιλεύς κι' ή φωνή του έλαφροτρέπει.

"Η Άσπασία Μάνου τ' άκούει έλ' αυτά κατάπληκτη επίσης. Νομίζει ότι όνειρεύεται...

"Η καρδιά της σταματά...

Τά πόδια της κλονίζονται...

Και στήριζεται στον τοίχο για να μην πέση, για να μη σωριαστή κάτω.

"Θά σε δώ σε λίγο, παιδί μου, λέγει ή βασιλεύς στον πρίγκηπα κι' άποσύρεται στο γραφείο του, τ' όποιο είνε γεμάτο αλλικούς, πολιτικούς, άνωτέρους αξιωματικούς.

"Ο πρίγκηψ Άλέξανδρος έχει άπομείνει στη μέση της αθούσης βουδός, σαστισμένος, σαν να επέτρωσε.

"Έχει λημονήσει πεία κι' αυτή την άγαπημένη του, που βρισκείται λίγα βήματα πλάι του...

Βασιλεύς!... Αυτός βασιλεύς!...

Δεν τολμά να τ' πιστέψει. Δεν θέλει να τ' πιστέψει. Δεν είχε ποτέ μιά τέτοια φιλοδοξία.

"Ήταν εύχαριστήμένος μάλιστα, πού ή διαδοχή τού θρόνου δεν έπεσε σ' αυτόν, πού δεν ήταν ή πρωτόκομος τών γονέων του. Τόν έξάραινε έπαχθεστάτα κι' αύτός ή τίτλος τού πρίγκηπος. Δεν ήταν γεννημένος για τέτοια πράγματα.

"Η διαθέσις του, τά γούστα του ήταν έντελώς έένα προς έλ' αυτά. Δεν είχε φιλοδοξίες κι' ή μόνος του πόθος, ήταν ή έρωτας και τ' όνομο του όνειρο ή ένωσις τος με τή λατρευτή του.

Και τώρα;

Τώρα ή άνωμαλία της καταστάσεως, τά πράγματα τά πολιτικά, έτσι πού ήρθαν, οι έχθροι τού πατέρα του, ή κακή μοίρα της Έλληνικής δυναστείας, τόν έφρασαν άκουσίως του προς τόν θρόνο, τόν άπομάκρυναν άπ' την ήσυχη ζωή του, τόν άναστάτωναν, πήγαιναν να τού φορέσουν ένα στέμμα, πού θά ήταν γι' αυτόν άκάθινο.

"Η σκέψεις αυτές στριφογύριζαν τώρα στο μυαλό τού Άλέξανδρου, σε μιά ζαλιστική δίη.

Έχει σκέψει τ' κεφάλι στο στήθος του, είχε σταυρώσει τά χέρια του και σκέφτοταν, σκέφτοταν, ζαλιζόμενος διαρκώς και περισσότερο...

Βαθείς στεναγμοί φούσκωναν τ' στήθος του. Θά ήθελε να κλάψει, να κλάψει, σαν μικρό παιδί.

Και θά τ' έκανε-αίσθανόταν άκατανόητα την άνάγκη αυτή-θά τ' έκανε λέμε, άν βρισκόταν σ' ένα μέρος τού άπόμερο, πού να μη τόν βλέπη κανείς, κανείς να μην τόν άκούη...

"Άξαφνα, ένα χέρι τόν άγγιξε έλαφρά στον ώμο.

"Ήταν ή Άσπασία.

Τόν είχε πλησιάσει σιγά-σιγά, χωρίς να την άντιληφθή, μαντεύουσα τόν πόνο και την άπόγνωσή του. Τ' άντίκουσά της ή άύχασε κάπως τόν πρίγκηπα. "Ένα γλυκό φώς χύθηκε στην ψυχή του.

"Άλέξανδρε! ψιθύρισε ή Άσπασία.

"Άγάπη μου! της είπε ή Άλέξανδρος.

Και γεμάτος λαχτάρα την έφριξε πάνω στο στήθος του.

"Η αθούσα πού βρισκόντουσαν ήταν τή στιγμή αυτή έρημη.

"Άκουσε, Μπίκα; ρώτησε σε λίγο ή πρίγκηψ την Άσπασία. Τ' άκουσε έλα;

"Ναί, Άλέξανδρε.

"Είνε τρομερό, Μπίκα! Είνε άπίστευτο... Νομίζω πώς όνειρεύομαι... Και τώρα;

"Και τώρα; έπανέλαθε κι' ή Άσπασία, ή τόσο ψύχραιμη σ' άλλες περιστάσεις, ή τόσο βολική.

"Τι θά γίνει τώρα, άγάπη μου; Φοβόμαι πώς θά τρελλαθώ! Ναί, ναί, θά τρελλαθώ άσφαλώς!...

"Η λύπη τού τούσ κατέχει και τούς δύο, δεν είχαν όρια. "Ένα μεγάλο βάρος κάθισε στην καρδιά τους, ένα βάρος άσχημο.

"Άξαφνα, βήματα άκούστηκαν στο διάδρομο. Κάποιος έρχόταν άπ' τ' ό γραφείο τού βασιλέως.

"Ο Άλέξανδρος παρέσυρε την Άσπασία σε μιά άλλη αθούσα. "Έκει ήσαν μόνοι, έντελώς μόνοι. Κανένας δεν θά τούς έννοχλούσε.

"Ο Άλέξανδρος κάθισε σ' ένα καναπέδακι, σωριαστικέ μάλλον σ' αυτό.

"Η Άσπασία κάθισε πλάι του. Κυττάζε τόν πρίγκηπα στα μάτια, γεμάτη λύπη, γεμάτη άπόγνωσι.

Τι τρομερά γεγονότα!...

Οι βασιλείς έφευγαν... Ο άγαπημένος της θ' ανέβαινε στο θρόνο.

"Ο Άλέξανδρος της βασιλεύς!...

Μά αυτό δεν την εύχαριστούσε καθόλου. Δεν την ένθουσιαζε καθόλου. Την τρομάζε.

Της σπάραιζε την καρδιά. Γιατί άγαπούσε κι' έσέθανε τούς βασιλείς. Κι' ή άπομάκρυνσι τους άπό τήν Έλλάδα την ληπούσε πολύ. Τόσο πολύ!...

"Εξ άλλου, ήθελε τόν Άλέξανδρο δικό της. Πρίγκηπα. Άπλόν θνητόν έστο, χωρίς κανένα τίτλο.

Κατάλαβαινε καλά ή ώραία κόρη ότι τ' στέμμα, ύπ' αυτές τις συνθήκες μάλιστα, θά βάραινε τρομερά στο κεφάλι τού Άλέξανδρου. Κι' έπί πλέον, τ' άνέθεσμά του στο θρόνο θά τόν άπομάκρυνε κάπως άπό κοντά της.

"Ένας βασιλεύς, δεν είνε ένας άπλός πρίγκηπας.

Κι' ή γάμος τους;

Τώρα πεία δεν θά μπορούσαν, με κανένα τρόπο, να πραγματοποιήσουν τά όνειρά τους.

"Η Άσπασία τ' άντελαμβάνετο καλά αυτό. Κι' ή καρδιά της αιμάτωσε, άγούσε...

"Εμειναν έτσι άρκετή ώρα πλάι-πλάι, με τ' κεφάλι σκυμμένο, χωρίς να μιλούν, βυθισμένος καθένας τους στις σκέψεις του.

Τέλος ή πρίγκηψ Άλέξανδρος γύρισε στην Άσπασία και της είπε:

"Νομίζω πώς βλέπω κάποιο κακό όνειρο!

"Κι' έγώ, άπάντησε ή Άσπασία, αναστενάζοντας.

"Θεέ μου, τι θά γίνει; Βασιλεύς έγώ! "Όχι, όχι, ποτέ!...

"Δεν μπορείς να παρακούσης τόν πατέρα σου, Άλέξανδρε.

"Μά δεν είνε έβελις τού πατέρα μου έλ' αυτά.

"Ίσως ναί... Για να πάρη όμως μιά τέτοια άπόφασι ή πάτερρας σου, θά πη πώς βρέθηκε μπρός σε σκληρά άνάγκη.

"Ψστε;... Με συμβουλευεις να;...

"Νό ύπακούσης τόν πατέρα σου, Άλέξανδρε.

"Ο πρίγκηψ εκώθηκε όρθιος κι' άρχισε να βηματίζει πάνω κάτω νευρικά.

"Σέβομαι και λατρεύω τόν πατέρα μου, όπως πολύ καλά γνωρίζεις, Μπίκα, είνε με πέτομα, αλλά δεν θά δεχτώ. Δεν θά δεχτώ, γιατί δεν είνε έπιθυμία τού πατέρα μου έλ' αυτά. Είνε μηχανορραφίες τών έχθρών μας. Θ' άρνηθώ λοιπόν. Ναί, θ' άρνηθώ. Δεν θέλω να γίνω βασιλεύς. Θέλω να μ' άφήσουν ήσυχου.

"Η Άσπασία δεν μιλούσε.

"Ένώριζε τόν χαρακτήρα τού Άλεξάνδρου. Και ήξερε πώς θά καλιμάριζε γρήγορα.

"Εξ άλλου, τι μπορούσις να πη αυτή, σε μιά τέτοια περίσταση; "Ήταν τόσο σαστισμένη! Τόσο ένκουριασμένη!...

(Άκολουθεί)

ΣΠΑΝΙΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

Οι βασιλείς της Δανίας Χριστιανός και Λουίζα, γονείς τού βασιλέως Γεωργίου, παππού τού Άλεξάνδρου.

θισμένος καθένας τους στις σκέψεις του.

Τέλος ή πρίγκηψ Άλέξανδρος γύρισε στην Άσπασία και της είπε:

"Νομίζω πώς βλέπω κάποιο κακό όνειρο!

"Κι' έγώ, άπάντησε ή Άσπασία, αναστενάζοντας.

"Θεέ μου, τι θά γίνει; Βασιλεύς έγώ! "Όχι, όχι, ποτέ!...

"Δεν μπορείς να παρακούσης τόν πατέρα σου, Άλέξανδρε.

"Μά δεν είνε έβελις τού πατέρα μου έλ' αυτά.

"Ίσως ναί... Για να πάρη όμως μιά τέτοια άπόφασι ή πάτερρας σου, θά πη πώς βρέθηκε μπρός σε σκληρά άνάγκη.

"Ψστε;... Με συμβουλευεις να;...

"Νό ύπακούσης τόν πατέρα σου, Άλέξανδρε.

"Ο πρίγκηψ εκώθηκε όρθιος κι' άρχισε να βηματίζει πάνω κάτω νευρικά.

"Σέβομαι και λατρεύω τόν πατέρα μου, όπως πολύ καλά γνωρίζεις, Μπίκα, είνε με πέτομα, αλλά δεν θά δεχτώ. Δεν θά δεχτώ, γιατί δεν είνε έπιθυμία τού πατέρα μου έλ' αυτά. Είνε μηχανορραφίες τών έχθρών μας. Θ' άρνηθώ λοιπόν. Ναί, θ' άρνηθώ. Δεν θέλω να γίνω βασιλεύς. Θέλω να μ' άφήσουν ήσυχου.

"Η Άσπασία δεν μιλούσε.

"Ένώριζε τόν χαρακτήρα τού Άλεξάνδρου. Και ήξερε πώς θά καλιμάριζε γρήγορα.

"Εξ άλλου, τι μπορούσις να πη αυτή, σε μιά τέτοια περίσταση; "Ήταν τόσο σαστισμένη! Τόσο ένκουριασμένη!...

(Άκολουθεί)